

Brev till Sophie
Elkan från Selma
Lagerlöf:
1893-1895. L 84:1 -
94

Lagerlöf, Selma,

HS L 84:1

National Library
of Sweden

succesligt, men jag är så litet med
där nu så jag dödde i det och saken
förr än den var utagerad. Det var
Alma Olsson, en af våra hyggligaste
lärarinnor, som hade räkning med
andra klassen. Han läste upp ett
tal för dem och anmärkningarna skola
räkna det på egen hand. Den, som
är först färdig sträcker upp handen. Så
räckte en upp handen och straxt därpå
en annan. Lärarinnan säger till men
trä att gå fram till toflarna och visa hur
hon löst uppgiften. Då kom kammen
fram dit visar det sig, att hon ej kan räkna
talet. Så blir det förhör: Klar hon sträckt
upp handen innan hon var färdig. Nej
hon var färdig. Klar hon räknat talet i
hufvudet. Nej på sitt papper. Hvor är pap-
peret? Hon går efter det. Det är tomt och
hvitt alldeles pent. Men här står ju intet
tal: Ja hon hade slutat ut det med gummi

men papperet är tydligen oöfvordt både af
sligert, och gummi. Följaktligen hade hon var-
rats, hon fick sin anmärkning, grät sin-
färan och allt var slut. Fast för henne var
det alls inte slut. Första dagen spelade hon
oskyldig, men fick ingen tilltro. Nästa dag
hade hon inläsning för samma lärarin-
na och det räddade sig så att hon ej kom att
lära, dagen därpå hade de rättkrifning, då
kunde hon ju ej få några frågor, men det
tänkte hon ej på utom förde att Alma äm-
nade straffa hennes slarvet att hon aldrig
mer skulle göra hennes fråga. Så kom
en lördag och då kom hennes förskräc-
kelse växa sig förnög, hon var utskämd in-
för hela skolan, lärarinnor och kamrater.
Talade bara om hennes samning och hon
skulle på ett så förfärligt straff. Så andra-
de hon taktik och erkände att hon ej skrif-
på sitt papper utom bara räknat i hufvud-
det. Egentligen var det ingen sam-

mer tänkte på sa Ben, men om en
vetka och Alma har ständigt kan sitta ut
och frågade henne om hon ville ta
om något för henne. Då kom det fram, att
hon ej ville säkra sig. Och det gjordes
hennes ej en kortare engång, när det ej ett
hårt ord. På kvällen kom hennes mor
upp till Josephs och från talade om sin
hon om en ej ända hon heller, men sade bara
att flickan föll på att ängala sig själv
hon var så rädd för straff, när man så
utbränd blott. När utbränd, hon fick
inga frågor mer, för hon hade varit
stygga mest henne i dag igen. Hennes
när hon hela tiden att hon var skyld
dig. Men modern var mycket oro-
lig för henne, hon kunde ej vara
kvar i skolan om det skulle fortgå
så. — På kvällen efter detta erbjöds
hon dock henne och att hon mår
Det är en liten snäll flicka, förstås.

men jag undgar, att hon har skugga
ögon. Men att tänkte sig, har
det brukat och reparat med samvete-
kval och fruktans i den hjärnan
under denna vecka. Har allt varit
sig fruktansvärt stort för henne
Det var nog, att hon ej blef riktigt
sjukt.

På på tal om händelser så se här
en Teis. Den går ut i gatan om den
ej stige. På Glose, som du för-
kända minns, att man kan skida från
vår prästens fanns ett par, som
skulle gifta sig. Så kommer denna
starka kullen här i Februari och
det fruktade sig så, att prästen blef
Glose eller Lt Jhs församling, som det
heter på konstprövet var här just då
och här blef han fastfusen just en
vecka. Därför kunde ej ske begravning,
ej gudstjänst, ej begravning och följaktligen

ej häller bröllop. Presten var förtvif-
lad, ändtligen bar isen och han kunde
promenera hem till sitt kall - Nästa
dag skulle bröllopet bli, men brud
och brudgum begagnade sig och af
isen och gjorde en promenad hitöfver.
Här köpte de goda vakter till festen och
Karlen drack sig densamma full.
Så gick de hem öfver isen och mest
ute på isen, en smällkall natt förklarade
brudgummen, att han ej vilde gå längre.
Han var så redlös att han helt enkelt
lade sig ned i snön och somnade. Han
sprang hemöfver så fort han kunde,
fick folk ut och kom igen dit ut
till honom. Han låg och sof, men
hade förfuset ena armen. Änne
har det ju intet bröllop blifvit,
det sist jag hörde var, att det
var kallbrand i armen, men
det är ej sant det är sant. Det

ser ändå ut till att Gud ej har mycket
hast till att låta det bröllopet bli af
och om Karlen är en vapen, som väl
är möjligt, är det ju bra för honom att
slippa - Det är eget kvad det ligger till
hands för alla att vilja funderas ut Guds
mening. Så fort folk höra denna histo-
ria så säga det de. Klaviken kan skricker,
då är det ju bra, om det intet bröllop
blir.

Den för die del tänker jag att jag gjorde
bättre i att skriva om Färligt utgång
än om dessa historier, som ej röra mig,
men det är så uselt med mig, jag
kan ej tänka på pengarna. Det går som
en storm i min hjärna och de här
Kungahälla historier, som jag ej kan
skriva, jag har gjort mycket hantverks
jag vet nu kvad jag vill skriva och
hänlelas, men jag har ej klart hur det
skall tas och innan dess ligger en sådan

pekar öfver mig. Jag kan nog skrifa
bref, men jag är oduglig till allt annat. I
skolan går allt mekaniskt, när jag talar
med infamiskor äro mina tankar vida
borta. Och till pjeseu skulla jag ej vara
tanklös eller mekanisk.

Lördag Jag nämde ej brefvet i går, för
jag tänkte att du skulle ända bara va-
rif på skåns och det är så slemt att
skåns att man varit ängslig, om det
någon är. Så synd om dig. Du
som hade mig hjälps hos dig, så jag
kunde få njuta af den beundransvär-
da gula färgen - Jag skulle så-
kert vara en mycket intressiv
själsfrösk. Du kan gärna
vara impertinent eller försöka vara
det, men det vore allt bättre om du
kunde ge något medel mot deulhet.
Tänke om jag kunde sitta och stirra in
i dina ögon ett par timmar att det skulle

hjäpa mer än alla konsttekniker i världen -